

Het illustere genootschap van Christiaan Pic.

In april van dit jaar sprak ik onze voorzitter, die het allemaal had over malloten in Frankrijk en dat hij dit ook graag wilde worden. Nu is daar weinig voor nodig zei ik hem. Echter verder in zijn verhaal, begon het woord malloot of wel Cingle in het Frans mij steeds meer te intrigeren. Rene vertelde mij dat als je drie keer de Mont Ventoux op zou klimmen, vanuit drie verschillende dorpen, je tot het genootschap van Cingles van de Mont Ventoux, onderleiding van Christiaan Pic (lees verdere info hierover ook op de Tc de Markies site) zou worden toegelaten.

Na op de Nederlandse website hierover (www.dekaleberg.nl) de verder info te hebben opgezocht begon het bij mij erg te kriebelen om dit ook te gaan doen. Na de info te hebben aangevraagd bij Christiaan Pic., nog de nodige trainingsarbeid gedaan, omdat na de Marmotte het de bedoeling zou zijn af te gaan bouwen naar het winterseizoen, echter moest er nu een tweede piek worden bewerkstelligd. Na samen met Jan Haverhoek Luik Bastenaken Luik te hebben afgewerkt, was het op 21 augustus dan zover.

Nadat ik de avond van te voren de eerste Cingle binnen de club telefonisch mocht feliciteren, voorzitter Rene had het nl wederom geflikt op woensdag 19 augustus was hij officieel tot Cingle gekroond (hierop zou Mart Smeets roepen Chapeau), was het aan mij de eer . De tocht begint in Bedoin op de marmeren startstreep en de finish is gelegen 23 kilometer verder, ja daar waar Garate de eerste en enige Rabo overwinning in de Tour binnensleepte.

Tot mijn verbazing gaat het vanaf het begin crescendo en nergens rijd ik echt in de verzuring en op het kleinste blad achter (de 29 bij mij). Ik haal in het bos alleen maar mensen in en wordt nergens ingehaald. Ondanks mijn voornemen me niet gek te laten maken door de tijden van de voorzitter, schakel ik regelmatig bij, aangekomen in het maanlandschap gaat het nog steeds van een leien dakje. Niks geen verval alleen maar versnellen. Ik zit te genieten van het uitzicht, en de oude pezige mannetjes die met hun jaren van ervaring hiernaar bovenstampen. Je kent ze wel van die kanjers zoals wij die ook in onze club hebben, genieten dus.

Boven aangekomen zorgt Youri, onze jongste zoon voor de drinkverversing cq aanvullingen. Na mijn stempel te hebben gehaald duik ik snel, door de chaos (want dat is het daarboven wel) naar beneden richting het tweede dorp Malaucene. Echter daar ik eigenlijk veel te laat gestart ben (negen uur), begint het nu na zo'n kleine 2 uur op de fiets toch flink warm te worden. Volgens mijn achtervolgers gaf de temperatuurmeter in de auto 37 graden aan. In Malaucene

mijn stempel opgehaald bij een plaatselijke lingerieverkoopster, die enthousiast door de winkel riep “aaah Cingle”, haha.

Na even genoten te hebben van al het moois wat dit zaakje te bieden had, snel de fiets weer op en weer klimmen wederom een slordige 23 km. Echter ging het vanaf het begin al zeer moeizaam, ik moest snel al mijn kleinste verzet gaan aanspreken. Op de paaltjes langs de weg stond iedere kilometer, hoever het nog was tot de top en welk gemiddelde percentage die kilometer herbergde. Als je dan steeds ziet staan 12,5 % of 11 procent dan begint bij een temperatuur van 37 graden je de moed steeds verder in de schoenen te zakken, als dan ook nog de zwermen steekvliegen je langzaam aan gaan lek steken en het zicht gaan ontnemen door op je bril te gaan zitten, denk je maar aan 1 ding afstappen. Maar iets in je hoofd roept “blijven trappen, blijven trappen”. Tevens hoorde ik steeds stemmen (van leden van de club) die vertelden dat Bedoin veel zwaarder is dan Malaucene.

Of het lag aan de tweede beklimming of het late tijdstip weet ik niet maar voor mij was Malaucene stukken vernietigender. Maar zoals zo vaak komt er na 12 % ook wel eens 5 % of 7 %, en als dan ook nog het aantal kilometers minder wordt naar de top dan krijg je toch weer de geest. Voordeel van deze kant is wel dat je vrijwel altijd tussen de bomen rijdt, op de laatste 2 kilometer na. Boven aangekomen, opnieuw het drinken laten verversen en de tweede top stempel gehaald. Leuk is dan dat de mevrouw in het souvenirwinkeltje aanmoedigt, om vooral ook de laatste stempel op de top te komen halen, en niet op te geven, iedereen weet er dus van dit illustere genootschap.

Na een korte pauze weer in een geweldig tempo (Lars wat zou jij je hier uit kunnen leven, met de geweldige afdalingen hier, maar je moet ze eerst omhoog natuurlijk, dat kan overigens ook per auto) de afdaling in, heerlijk zo de benen wat rust te geven en wat te herstellen. Echter bleef deze afdaling maar duren en was deze ook niet zo steil, maar wel lekker, op weg naar Sault, de derde en laatste op weg naar de titel van Cingle.

Na in Sault bij het bureau d'information een cachet te hebben gehaald en een vriendelijke Amerikaanse dame uitgelegd te hebben waar ik mee bezig was, vervolgde ik mijn weg. Deze mevrouw vertelde overigens dat kennissen van haar ook de Mont Ventoux hadden beklommen en tot aan Chalet Renard waren gekomen en toen waren teruggedraaid, en vol verbazing vroeg ze “three times “? Waarop ik bevestigend antwoordde en mijn missie verder ging volbrengen.

De Sault kant is de meest geestdodende kant van de drie, wat wordt je hier geestelijk op de proef gesteld. Ten eerste duurt deze 26 km, maar de kilometers schieten hier echt niet op, echt super steil is het hier niet. Maar door de zere benen en de lege kop wordt het alsmaar moeilijker. Als dan ook nog de

kilometerspaaltjes steeds 17 km blijven aangeven, dan wordt je aardig op de proef gesteld, echter de volgende sprong dus van 17 naar 15 km, foutje van de gemeente Sault denk ik, die twee dezelfde paaltjes (17 km) had weggezet, of was het toch wielrennertje pesten, of was ik gewoon aan het hallucineren, we zullen het niet weten.

Bij Chalet Renard aangekomen en de vele steekvliegen van me afgeslagen te hebben, waren het nu de laatste 6 van de totaal 136 km, maar wederom het maanlandschap, waar ik hedenmorgen nog zo sterk omhoog ging. Nu was het rond half vijf en bloedheet, het waaide nu ook fiks, hier was s'morgens niks van te merken. Langzaam kregen de laatste 6 km gestalte, maar oei wat heeft het hier pijn gedaan, al zwalkend ging ik langs het Tommy Simpson monument, ik had zin om er lekker naast te gaan liggen, maar nog 1,5 km naar de top dus geen tijd om te gaan rusten.

Op de laatste 500 meter stonden mensen te kijken, en ik had alle aandacht want ik was op dat moment de enige malloot die daar reed in deze hitte. Het bleken een aantal Duitse toeristen te zijn, zij gaven mij de laatste 500 meter vleugels, doordat ze mij verschrikkelijk begonnen aan te moedigen, en kippenvel en een broodnodige stoot adrenaline, ze zagen dat ik niet meer vooruit kwam.

Ik voelde me Garate toen ik op de top aankwam. Een kreet van overwinning slaakte ik over de berg, met de Duitsers lachend en klappend, haha wat zullen die gedacht hebben, wat een malloot waarschijnlijk. Het mooiste moment moest nog komen nl op de top, de dame die de derde stempel uitreikte en mij uitgebreid feliciteerde. En beneden in Bedoin waar ik uiteindelijk finishte op de marmeren streep, waar het gezin stond te wachten en alwaar ik mijn laatste stempel mocht oppikken, bij de fietsenmaker bij de start/finishlijn, en een prachtig aandenken (zie foto) kreeg uitgereikt van mijn gezin die tevens een welkome hulp waren deze dag. Dit was een ervaring die veel trainingsuren heeft gekost maar oh zo mooi om er op terug te kijken. Uiteindelijk heb ik over de 136 km 7 uur 41 minuten over gedaan. Mijn tijden over de drie beklimmingen kunnen niet tippen aan de tijden van voorzitter Rene maar daar ging het mij ook niet om, Bedoin-top 23km 1u,47min, Malascaune-top 23 km 2u,07min en Sault top 26 km 2u.05min, deze tijden zijn afkomstig van mijn hartslagmeter.

Al met al een geweldig gevoel om nu tot het illustere genootschap der Cingles van Christiaan Pic te behoren al is het dan als malloot.

John Mens